

1

1 juni

Voor de eerste keer van haar leven voelde Megan Jacobs zich bijna dapper.

Haar handen bleven langer dan nodig om het stuur liggen voordat ze haar Ford Focus in de parkeerstand zette en de motor afzette. Het parkeerterrein bij de eetzaal was stampvol en mensen wandelden naar de ingang, tot in de puntjes gekleed in smokings en baljaponnen, klaar om te genieten van de benefietvoorstelling.

Megan hoopte echt dat Caleb er ook was.

Aan de andere kant hoopte ze van niet.

Maar dat was het hele punt waarom ze gekomen was. Niet dat een benefietvoorstelling voor het ziekenhuis waar ze een harttransplantatie had gehad het niet waard was om naartoe te gaan. Maar de enige reden dat ze de uitnodiging op het laatste nippertje had geaccepteerd, was dat ze op Facebook had gezien dat haar oude ziekenhuismaatje op weg naar huis was voor het weekend.

Het was eindelijk tijd om excuses aan te bieden.

Megan zuchtte, klapte het verlichte spiegeltje op de zonneklep open en draaide het naar beneden. Haar van nature donkerbruine haar hing in golven om haar gezicht. Ze was een stuk voller geworden in de afgelopen drieënhalve jaar na haar operatie en zag er gezonder uit dan ooit. Zou Caleb het verschil zien?

Met een trillende hand voelde ze aan de diep uitgesneden halslijn van haar rode satijnen jurk. Haar vingers vonden het litteken, dat van de onderkant van haar hals tot haar navel liep. De artsen hadden gezegd dat het mettertijd zou vervagen. Maar meer dan drie jaar later was het nog net zo opvallend, als een dikke, witte rups die nooit wegging.

Ze pakte de gladde, dunne sjaal die op de rommelige passagiersstoel lag en stelde zich even voor hoe het zou voelen als ze hem liet liggen. Maar toen zuchtte ze, wond hem om haar hals en draperde hem zo dat het litteken niet zichtbaar was.

Toen ze bukte om haar enveloptasje te pakken, streek haar hand langs de brief die ze vorige week had ontvangen; de brief waartoe ze zich niet kon zetten om er iets mee te doen. Megan schoof er een tijdschrift dat op de vloer lag overheen. Ze zou er later over nadenken. Op dit moment moest ze zich concentreren op Caleb Watkins.

Ze opende het portier en stapte uit in het wegstervende zonlicht van Minnesota, wiebelend op haar splinternieuwe naaldhakken. De dagen begonnen weer langer te worden nu het eindelijk zomer was. De winter had dit jaar langer geduurd dan anders, begin mei had het nog een beetje gesneeuwd.

Megan hield van alle seizoenen, maar met de winter had ze een speciale band. Misschien omdat ze die het beste begreep; de sneeuw die de grond bedekte en begroef, wachtend tot er iets ging gebeuren. Ging groeien.

Soms leek het of ze haar hele leven had gewacht.

Kleine steentjes knerpten onder haar hakken toen ze naar de zaal liep. Klanken van klassieke muziek zweefden naar haar toe. Ze kwam met een aantal mensen tegelijk bij de ingang aan, waar een groot bord aangaf dat ze hier op de juiste plaats was.

Megan groette het ontvangstcomité en werd opgeslokt door een schitterende ruimte met minstens dertig ronde tafels, stuk voor stuk gedekt met een zwart glanzend tafelkleed, een sierlijk bloemstuk, acht couverts en naamkaartjes. Overal liepen mensen rond of vormden groepjes met een glas champagne of wijn in hun hand. Kelners liepen door een klapdeur aan de linkerkant bedrijvig in en uit met zilveren dienbladen en deelden voorgerechtjes uit aan de bezoekers. Elke keer als een kelner door de deur verdween of binnentrad, zweefde de vage geur van gebraden rundvlees naar binnen.

Ze dwong zich om de ene voet voor de andere te zetten, stiekem rondkijkend of ze iemand kende – in het bijzonder een slungelige man met donker haar die haar zelfs op de slechtste dagen een glimlach had weten te ontlokken. Megan dwaalde naar de rand van de drukke ruimte. Doordat ze een groot deel van haar leven met hypertrofische cardiomyopathie had gekampt, was er niet veel gelegenheid geweest voor chique bijeenkomsten als deze en tot nu toe herkende ze niemand. Misschien kwam Caleb helemaal niet.

Instinctief legde ze twee vingers op haar pols. Ze telde vijftien seconden en maakte toen een rekensommetje in haar hoofd. Negentig slagen per minuut. Precies binnen de norm, al was het een beetje hoger dan normaal. Ze nam het kleine notitieboekje uit haar tas en schreef het op. Wellicht een onnodige gewoonte, die ze in het eerste jaar na haar operatie had aangenomen toen haar arts had geopperd haar hartslag bij te houden, evenals wat ze at en wanneer ze haar medicijnen nam.

Bij haar eerste controle had hij haar aangeraden een hartslagmeter te kopen, dan hoefde ze er niet zo op te letten.

Ze had het niet gedaan. Als ze het aan een apparaat overliet, zou ze uiteindelijk misschien helemaal vergeten dat het nodig

was om haar hartslag bij te houden, en ze kon het zich niet permitteren om laks te worden.

Megan deed de dop op de pen en stopte die met het opschrijfboekje weer in haar tas. Ze haalde diep adem. Tijd om haar plaats te gaan zoeken. Met stappen die zekerder waren dan ze zich voelde, vond Megan de kaart met de tafelschikking. Daarna liep ze naar de voorste rij tafels en zocht haar naamkaartje. Ze was zo geconcentreerd dat ze tegen een lange, stevig gebouwde man opbotste.

‘Oef.’ Ze sloot haar ogen van de pijn in haar neus en deed een stap naar achteren. ‘Het spijt me heel erg.’

Twee armen hielden haar staande. ‘Meg?’

Ze zou die stem overal herkennen. Ze deed haar ogen open en keek reikhalzend omhoog. Caleb keek met zijn smaragd-groene ogen op haar neer.

O.

Hij was niet langer haar bleke, magere vriend met een matje in zijn nek die een nieuw hart nodig had. Zijn wangen waren niet ingevallen, zijn haar was geknipt en zijn huid was mooi gebruid. Hij vulde zijn pak op met spieren die ze nog nooit had gezien. Er stonden geen recente foto’s van hem op Facebook. Hij had er alleen foto’s op gezet die hij als professioneel fotograaf had gemaakt. Ze was volledig onvoorbereid op deze transformatie.

Want eerlijk gezegd was hij adembenemend knap.

Megan knipperde snel met haar ogen en bleef hem verduwaasd aanstaren, niet in staat iets te zeggen. Hun vlotte kameradschappelijkheid was verdwenen nu Caleb en zij elkaar meer dan een jaar niet hadden gesproken.

Niet meer sinds hij haar had opgebeld om te vragen of ze bij hem wilde komen werken in Londen, waarvan ze altijd

had gedroomd. En ze had ja gezegd, maar een week voor de reis was ze van gedachten veranderd en had hij op het laatste moment een andere schrijfster moeten zoeken.

‘Meg? Gaat het?’ Caleb keek haar onderzoekend aan, zijn voorhoofd bezorgd gefronst.

Ze boog haar hoofd. ‘Ja,’ zei ze piepend. Ze schraapte haar keel. ‘Ja, het gaat. Sorry dat ik tegen je opbotste. Letterlijk. Niet dat ik niet blij ben om je te zien.’ O, help. Het begon steeds ongemakkelijker te worden. En wat nu? Moest ze hem een knuffel geven? Een boks, zoals ze vroeger deden? Zich omdraaien en wegrennen zonder om te kijken?

Een ander soort onrust dan ze die avond had gevoeld, schoot door haar heen. Bijna alsof...

Maar dat was onzin. Dit was Caleb. De jongen die haar medepatiënt schuine streep vriend was sinds hun lastige tienerjaren, die ontelbare keren om twee uur ’s nachts zijn rolstoel in haar ziekenhuiskamer had gemanoeuvreerd om zijn verboden pizza met haar te delen. De vriend die urenlang met haar in het kindercentrum van het ziekenhuis oude nummers van *National Geographic* had zitten bekijken en met wie ze had gedroomd over hoe hun leven zou zijn als ze hun nieuwe hart hadden. Vijf jaar geleden had hij het zijne gekregen en ze was blij voor hem geweest.

Maar o, wat was het moeilijk geweest om te zien hoe hij bijna onmiddellijk de dingen oppakte waar ze samen van gedroomd hadden – zonder haar. Het was natuurlijk onzin om hem dat niet te gunnen. Hij was ten slotte niet opgehouden met haar te bellen en te bemoedigen in de tijd voor en na haar operatie.

Nou ja, tot een jaar geleden dan, toen hij haar had gevraagd naar hem toe te komen en ze niet had gedurfd.

Dus vanavond was ze gekomen om het goed te maken.

Genoeg. Megan deed een stap naar voren en sloeg haar armen om hem heen. Hij sloot haar in zijn armen en even was ze thuis. Het lawaai in de ruimte leek te verstommen.

Toen ze zich losmaakte, kwam het kabaal meteen terug. Caleb glimlachte, maar hij keek strakker. ‘Fijn om je te zien.’

‘Jou ook.’ Ze wilde meer zeggen, maar hoe kon ze binnen twee seconden van een begroeting naar een excuus gaan?

Crystal zou wel weten wat ze moest zeggen. Ze zou volkomen competent naar binnen zijn gewandeld, alsof de zaal van haar was.

Anders dan Megan, die van de ene voet op de andere hipte en aan haar nagelriemen pulkte.

Maar ja, haar tweelingzus was toch altijd in alles Megans tegenpool geweest?

Megan trok aan de korte krullen in haar nek. ‘H-hoe gaat het?’

‘Tja, de droom is uitgekomen.’ Caleb gniffelde, maar het klonk niet helemaal echt. Hij friemelde aan zijn vlinderdas.

‘Fijn.’ Het klonk een beetje vals opgewekt. ‘Je werkt toch nog steeds als freelance fotograaf?’ Alsof ze de schitterende foto’s van over de hele wereld die hij op Facebook zette niet gretig bekeek – prachtige landschappen, gevaarlijke dieren, buitenlandse mensen, wonderen van de wereld.

Alle plaatsen waarvan ze afgesproken hadden om ze ‘op een dag’ te gaan bekijken, had hij gezien. En wat was zij nou eigenlijk aan het doen?

‘Ja, ik ben net terug uit Kameroen.’ Er verscheen een glimlach om zijn mond. ‘Ongelooflijk hoe mooi de natuur daar is. En de mensen zijn zo vriendelijk. Jij zou het allemaal in je dagboek hebben opgeschreven.’

Haar hoofd zat vol herinneringen aan de vele avonden in het ziekenhuis met Caleb waarop ze samen naar Travel Channel hadden zitten kijken. Megan nam de bijzonderheden die over het scherm flitsten in zich op en probeerde ze later om te vormen tot een geschreven verslag. Caleb las haar ‘artikelen’ en besloot welke foto’s hij moest maken om ze af te maken.

En nu was het jaren geleden dat ze zelfs maar een dagboek had aangeraakt.

‘Ik denk het ook.’

‘Werk je nog steeds bij de bibliotheek?’

‘Ja. Nog steeds hetzelfde.’ Megan was sinds de middelbare school assistente bij de kleine bibliotheek in haar woonplaats en ondanks de bachelor Engels die ze online had gedaan, verdiende ze nog steeds minimumloon.

En dat niet alleen, want met haar tweeëndertig jaar woonde ze nog steeds bij haar ouders zonder concrete plannen om uit huis te gaan. Dat was wel haar bedoeling geweest, als ze ‘gezond genoeg’ was. Toen waren de dagen vergleden tot weken en maanden, zelfs jaren, en Megan was gebleven waar ze was.

Haar leven begon steeds sneuer te lijken.

Caleb fronste. Hij opende zijn mond om iets te zeggen.

Maar ze kon het niet verdragen wat hij ging zeggen. Het was al erg genoeg dat ze teleurgesteld was in zichzelf. Ze kon de teleurstelling van haar vroegere beste vriend er niet bij hebben. ‘Het is hier bedompt. Ik heb frisse lucht nodig.’ Megan draaide zich om en baande zich een weg door de menigte. Ze stormde naar een balkon en ademde de frisse lucht met diepe teugen in.

Haar longen brandden.

‘Meg, wacht.’

Ze leunde tegen de betonnen reling, haar rug naar Caleb toe, die naar haar toe kwam.

Hij zette zijn ellebogen naast de hare op de reling. Ze rook zijn eau de toilette in de avondwind; een houtachtige geur die niet vertrouwd was. Niet vertrouwd, maar wel lekker. Heel lekker. ‘Zullen we opnieuw beginnen?’

Megan keek naar hem op. Hij keek haar verontschuldigend aan. Ze knikte en beet op haar onderlip.

‘Wat zie je er mooi uit vanavond.’

Haar wangen werden warm en haar ogen dwaalden terug naar de horizon. ‘Dank je.’ Nu moest ze hem ook een compliment geven. ‘Je ziet er zelf ook niet slecht uit.’

‘Weet ik.’

Ze lachte. Haar hand schoot uit en ze gaf speels een tikje tegen zijn arm. ‘Zo bescheiden.’ Maar dit... dit was wel vertrouwd.

‘Toch loop ik veel liever in een spijkerbroek en een T-shirt.’ Hij keek tersluiks om en trok zijn vlinderdas af, die hij in zijn zak stopte. Toen maakte hij de bovenste knoopjes van zijn frisse, witte overhemd los. ‘Zo. Nu kan ik weer ademhalen.’

Zijn transplantatielitteken piepte tevoorschijn, maar dat kon hem kennelijk niet schelen.

Er viel een stilte. *Nu of nooit, Megan.* Ze draaide zich helemaal naar hem toe, nog steeds met een heup tegen de reling. ‘Caleb, ik ben vanavond gekomen voor jou.’

‘Echt?’

Ze knikte. ‘Het spijt me van Londen.’

Hij bleef een ogenblik zwijgen. ‘Hoezo?’

Nu ze hem zag, sterk, veerkrachtig, met zijn uitgekomen droom... Het brak de dam van verlangen in haar. Had ze maar half zo veel moed als hij. ‘Ik had mezelf ervan overtuigd dat mijn gezondheid nog niet goed genoeg was. Dat dit een avontuur was voor “later”.’

‘Ik dacht dat ik je genoeg tijd had gegeven om te herstel-

len. Twee jaar had meer dan genoeg moeten zijn, en uit onze berichtjes en telefoontjes maakte ik op dat je arts echt onder de indruk was van je vooruitgang. Ik heb je nooit onder druk willen zetten.'

'Dat heb je ook niet gedaan.' Ze begon heen en weer te lopen en de woorden tuimelden naar buiten. 'Het is waar dat ik diep vanbinnen altijd bang ben voor een terugval. Maar het was meer dan dat. Je wilde dat ik naar Londen kwam voor dat grote avontuur... en daarover schreef in een tijdschrift.'

Caleb krabde achter zijn oor. 'Ik snap het niet. Daar hebben we toch al die jaren over gepraat? Ik zou foto's maken, jij schrijven. Maar toen de volmaakte kans zich voordeed, wilde je niet.'

'Ik wilde wel. Maar de angst werd me de baas. Want wat voor bevoegdheid heb ik om over zoiets te schrijven? Ik, die nooit ergens is geweest en nooit iets heeft gedaan? Die nog steeds thuis woont en hetzelfde baantje heeft als toen ik op de middelbare school zat? Die door de jaren heen talloze artikelen heeft geschreven en slechts de moed heeft gehad om ze aan jou en mijn familie te laten lezen. En nooit om ze in te dienen?'

Caleb zweeg een ogenblik. 'Je zei dat het je speet. Bedoel je dat je er spijt van hebt dat je nee gezegd hebt, of alleen dat je mij in een lastig parket hebt gebracht?'

Tranen welden op in haar ogen en vielen op haar wangen. Ze veegde ze weg. 'Allebei.'

'Waarom heb je dan niets gedaan om het te veranderen? Waarom heb je geen artikel ingediend? Waarom ben je niet ergens heen gegaan om ervaring op te doen?'

Goeie vragen, stuk voor stuk. 'Ik kan het niet uitleggen. Ik zit gewoon vast. Elke keer als ik het verlangen krijg om iets te ondernemen, word ik ergens door tegengehouden. Het

gaat niet alleen om het schrijven. Ik kan niet eens de moed bij elkaar rapen om de familie van mijn donor te ontmoeten.’ Ze zag de brief voor zich die in de auto lag te wachten. Een nieuwe mislukking om toe te voegen aan de lange lijst. Ze bleef ijsberen.

Caleb hield haar met zachte hand tegen en leidde haar terug naar de rand van het balkon. ‘Hebben ze contact met je gezocht?’

‘Janice Harding heeft een brief doorgestuurd die ze een paar weken geleden hadden geschreven. Ze zeiden dat ze eraan toe waren om me te ontmoeten.’

‘Het heeft mij heel goed gedaan om de familie van mijn donor te ontmoeten.’ Caleb aarzelde. ‘Het is natuurlijk voor iedereen anders. Maar het zou goed voor je kunnen zijn.’

‘Misschien.’ Janice, de transplantatiecoördinator, had zelf ook een briefje bijgesloten. Ze schreef dat de bal nu bij Megan lag. Een bal waar Megan niet om had gevraagd, die uit het niets was komen aanvliegen en Megan in elkaar deed krimpen toen hij op haar af geslingerd werd. Maar hoe kon ze die mensen iets weigeren?

Als Nana nog geleefd had, zou ze gezegd hebben dat ze erover moest bidden. Maar wat had dat voor zin? God deed toch wat Hij wilde, of ze bad of niet.

Caleb pakte Megans hand en kneep er even in. De tedere aanraking was vertrouwd, maar het vuur dat naar haar vingertoppen schoot niet. ‘Als je op zoek bent naar een manier om “los te komen”, dan is dit misschien een goed begin.’

Hij begreep het niet. Nou ja, waarschijnlijk wel. ‘Maar hoe moet ik daar naar binnen walsen, een levende herinnering voor die mensen aan alles wat ze verloren hebben? Ik weet niet veel over mijn donor, alleen dat het een meisje van achttien was

met haar hele leven nog voor zich. Wat zou haar familie ervan vinden als ze wisten dat ik absoluut niets heb gedaan met mijn leven sinds het door haar is gered?’

Dat was toch waar? Ze had zich verstopt. Verstopt in het huis van haar ouders, verstopt in de bibliotheek, verstopt voor het leven.

Megan draaide zich om naar de lichtjes van Rochester. Ergens daarbuiten wachtte een familie op afsluiting. Afsluiting die alleen zij kon geven. En als ze die stap naar afsluiting voor hen zette, kon Megan misschien eindelijk de moed vinden waar ze al die jaren naar op zoek was geweest.

2

Crystal Ballinger had verschrikkelijke buikpijn.

Ze kermde en draaide zich om in bed, met haar hand tegen haar buik. Met haar andere hand tastte ze in het donker tot ze de maagzuurtabletten op haar nachtkastje vond. Handig schroefde ze met één hand de dop eraf, viste er een tablet uit, stopte hem in haar mond en begon te kauwen toen het afschuwelijke poeder een laagje vormde op haar tong. Zo bleef ze even liggen en liet de mist van de slaap uit haar hoofd wegdrijven.

Waarom lag Brian niet in bed? Was haar man al naar de kerk gegaan? Hij zei anders altijd gedag.

Het wás toch zondag vandaag?

Nee, wacht. Hij was gisteravond weggegaan voor een vierentwintiguursdienst op het bureau.

En vandaag was het maandag.

‘Hoe laat is het?’ Ze kreeg geen antwoord, maar de kat op het voeteneind protesteerde toen Crystal overeind schoot en haar telefoon pakte.

Kwart over acht.

En meerdere berichtjes van Tony die vroeg waar ze bleef. O, nee.

Ondanks de buikpijn stapte Crystal uit bed en haastte zich ineenkrimpend van de pijn naar de kast. Ze knipte het licht aan en vond de kleren die ze voor vandaag had klaar gehangen. Toen trok ze haar pyjama uit en stopte haar benen vlug in de

broekspijpen – te vlug. Haar voet bleef hangen in het zitvlak en ze hoorde iets scheuren.

‘Nee, nee, nee.’ Ze trok de broek uit en bekeek hem. Niets meer aan te doen, er zat een scheur in de hoofdnaad. Crystal gooide hem opzij en zocht haar reservebroek – maar die hing niet aan de hanger. Ze had hem vrijdag toch aangehad? Ja, en toen in een tas gestopt om naar de stomerij te brengen, samen met alle andere broeken die ze bezat. Alleen had ze dit weekend geen tijd gehad om naar de stomerij te gaan omdat ze zowel zaterdag als zondag van de vroege ochtend tot de late avond aan het Hoffman-voorstel had gewerkt.

Dit was een nachtmerrie.

Ze had geen keus. Ze trok de broek van vrijdag uit de tas en stapte er voorzichtig in. Ze schoot haar witte blouse en bijpassende jasje aan en liet een paar hooggehakte pumps aan haar voeten glijden. Crystal kermde toen ze langs de spiegel liep. Ze hoopte maar dat Leonard Hoffman zich drukker maakte om haar plannen voor zijn gerestaureerde bank in New York City dan om haar gekreukte broek.

Crystal rende naar de voordeur, pakte haar laptoptas en schoudertas en haastte zich naar de metrohalte. Bij elke stap smeekte haar lichaam om koffie. Koffie. Koffie. Eindelijk bereikte ze haar metro – die stampvol zat en stonk naar dingen waar ze liever niet over nadacht – en klemde zich vast aan een stang toen hij met volle snelheid wegreed, wat nog steeds niet snel genoeg was. Crystal stuurde vlug een berichtje aan Tony dat ze op tijd zou zijn. Ze hoopte maar dat ze gelijk had.

Gelukkig had ze een arsenaal aan make-up in haar tas. Crystal deed haar best om met één hand wat foundation, rouge en lippenstift aan te brengen. Toen stopte ze een pepermuntje in haar mond en haalde haar handen door haar twee dagen gele-

den gewassen haar. Ze dwong het in een losse knot met een pen die ze opdiepte uit haar tas.

Eindelijk was ze bij haar halte en stapte uit. Ze keek op haar horloge terwijl ze de trap van het metrostation opliep, de veel te vrolijke zon in. Nog tien minuten voordat de presentatie moest beginnen. Crystal zigzagde door de menigte, langs kinderen op weg naar school, moeders met wandelwagens en talloze zakenmannen en -vrouwen. ‘Sorry. Sorry.’

Eindelijk was ze bij haar gebouw. Er stond een grote menigte bij de liften, dus ze koos voor de trap en rende met haar naaldhakken tien trappen op. De bedompte lucht in het trappenhuis was verstikkend.

Met zwoegende borst gooide ze de zware metalen deur van het trappenhuis open en rende naar haar kantoor. Ze klapte bijna dubbel van de folterende pijn in haar buik, maar liet zich er niet door tegenhouden. Die aanvallen kwamen altijd als het niet uitkwam. Ze was er bijna, nog twee minuten over. Toen ze door de voordeur van Samson Group Architectural naar binnen stapte, nam Todd, de receptionist achter de balie, haar verbaasd op. ‘Wat is –’

‘Ik wil het niet horen.’ Crystal rechtte haar rug en hield haar pas in. Als Leonard Hoffman er al was, wilde ze hem vooral niet laten schrikken. Een eerste indruk kon je niet overdoen – en die van haar was al erg genoeg, dankzij haar zwetende oksels en verformfaaide uiterlijk.

Eindelijk arriveerde ze bij de groep werkplekken in het kantoor die door schotten werden afgescheiden. Andere junior-architecten liepen bedrijvig heen en weer en een aantal stond te kletsen bij de waterkoeler. Er klonken stemmen op van mensen die aan het telefoneren waren. Jamie, de stagiaire, zag haar door de gang aankomen en zette grote ogen op. Crystal bereikte

haar werkplek, trok haar uitgeprinte voorstel en laptop uit haar tas en gooide de lege tas op haar stoel. Ze draaide zich om en ging door de gang op weg naar de vergaderzaal, waar ze Tony's stem hoorde schallen. Crystal slaakte een zucht van opluchting toen ze binnenkwam en alleen Tony en Jamie zag.

‘Jamie, ik moet koffie hebben. Alsjeblieft.’

Het meisje stormde de kamer uit.

Haar baas kneep zijn ogen samen toen hij haar zag. ‘Waar heb jij gezeten?’

‘Heb je mijn berichtje niet gezien?’ Crystal zette haar laptop neer en bukte om de juiste kabels te pakken. ‘Ik heb me ver-slapen. Ik ben tot gisteravond laat hier geweest en vanochtend was ik kennelijk bewusteloos. Het spijt me enorm.’ Ze vermeed zijn blik en sloot de laptop aan. Dit was niet het juiste moment om als incompetent over te komen, juist nu haar een mogelijke promotie te wachten stond.

‘Je hebt geluk dat de cliënt een beetje laat is. Hij is net in de stad aangekomen. Zijn vlucht had vertraging.’

Ze glimlachte vermoeid. ‘Zie je wel? Komt het allemaal toch nog goed.’

Sommige mensen zouden gezegd hebben dat dat kwam doordat God over haar waakte. Maar Crystal wist wel beter.

Ze klikte het juiste presentatiebestand aan. Het laadde en verscheen op het scherm achter haar. Zo. Het was gelukt. Ze klemde haar hand in haar zij en trok een grimas.

Tony fronste en keek haar onderzoekend aan. ‘Je maag weer?’

‘Het gaat wel.’ Waarschijnlijk een hinderlijke maagzweer. Die had haar moeder vroeger zo vaak gehad. Ze zei dat ze veroorzaakt werden door stress. Geen wonder, met al die zorgen die ze over Megan had. En het zou geen wonder zijn als Crys-

tal er zelf ook een had, met al dat werken van de laatste tijd. Als Brian het wist, zou hij haar proberen over te halen om naar de dokter te gaan, maar daar was nooit tijd voor. Bovendien had ze de pijn voor het grootste deel onder controle kunnen houden met maagzuurtabletten.

‘Je ziet er verschrikkelijk uit. Hoffman verwacht de junior-architect van het jaar, geen zwerver van de straat.’

Het bloed vloog naar haar wangen. ‘Ik ga wel even naar het toilet om me een beetje op te knappen.’ Zonder verder commentaar van haar baas af te wachten, rende Crystal de kamer uit – en botste vol op Jamie. De koffie uit het kopje in Jamies handen plensde over Crystals blouse en jasje. Onwillekeurig gilte ze.

Jamie kromp in elkaar. ‘O, nee. Ik deed het niet... Het was een ongeluk. Ik zal een doekje halen, of zoiets.’

‘Laat maar. Ik ging toch al naar het toilet.’ Alsof een gekreukte broek en een half opgemaakt gezicht nog niet genoeg waren...

Ze begaf zich naar de hal, maar zag een paar vrouwen op de banken zitten, met aktetassen in de hand. Geen meneer Hoffman, maar het konden andere potentiële cliënten zijn, of collega's van meneer Hoffman. Ze kon zich zo niet laten zien. Crystal draaide zich op haar hakken om en liep vlug terug naar haar werkplek. Wat kon ze doen aan die gevlekte blouse?

Jamie kwam de hoek om. ‘Meneer Hoffman en zijn team zijn er.’ Het meisje zag er beroerd uit.

Crystals blik viel op Jamies roodoranje trui. Hij paste niet bij de stijl van Crystals pak, maar wat kon ze anders doen? ‘Jamie, ik moet je trui hebben. Opschieten.’ O, dat kwam er een stuk agressiever uit dan ze bedoeld had. ‘Alsjeblieft.’

Het meisje trok vlug haar trui uit. Ze droeg er een coltruitje

met korte mouwen onder. Crystal knoopte haar jasje los en gooide het opzij. Toen trok ze Jamies trui over haar bevuilde blouse. Het was een vreselijke kriebeltrui, maar een snelle blik vertelde haar dat de aanstootgevende vlek tenminste bedekt was. ‘Zo moet het maar. Dank je.’

Ze verliet haar werkplek en Jamie en keerde terug naar de vergaderzaal. Toen ze binnenkwam, zaten Tony en Landon – een andere partner – te kletsen met een gedistingeerde heer van in de zeventig en de twee vrouwen die Crystal in de hal had zien zitten. De man droeg een Armani-pak en rook naar Cubaanse sigaren.

Crystal plakte een brede glimlach op en liep met uitgestrekte hand naar hem toe. ‘Crystal Ballinger. Wat fijn om u eindelijk te ontmoeten, meneer Hoffman.’

Hij nam haar met een opgetrokken wenkbrauw op, maar knikte. ‘U ook. Ik heb geweldige dingen gehoord over uw werk.’

‘Dank u. Ik hoop dat u niet teleurgesteld zult zijn.’

Nu ging het gebeuren. Als ze deze presentatie binnenhaalde, zou Tony haar promoveren tot seniorarchitect. Hij had haar tenslotte jarenlang voorbereid en na Karens vertrek vorige week was de baan voor haar.

Crystal stak van wal met haar presentatie. Het was de afgelopen weken een uitdaging geweest om fatsoenlijke ideeën uit haar oververmoeide brein te trekken, maar het was haar gelukt om met iets goeds te komen. Brian had het niet leuk gevonden dat ze zulke lange dagen maakte, maar ze had hem beloofd het rustiger aan te doen als dat Hoffman-voorstel in de boeken stond en haar promotie veiliggesteld was. Ze had zelfs beloofd dat ze eindelijk plannen konden maken voor een reis naar haar familie in Minnesota. Omdat Brian zelf geen familie

had, wilde hij de hare beter leren kennen. Maar de gedachte om Megan en haar ouders onder ogen te komen, deed haar maag omdraaien.

Maar ja, dat deden mensen nu eenmaal als ze van elkaar hielden – compromissen sluiten. En ze hield zo ongelooflijk veel van haar man dat het haar soms bang maakte. Niet dat ze er zo goed in was om hem dat te vertellen. Maar dat stond op haar lijst met verbeterpunten.

Ze vloog door de presentatie heen. Hopelijk zag meneer Hoffman in dat haar werk voor zichzelf sprak, ondanks haar uiterlijke verschijning. Meneer Hoffman was moeilijk te doorgronden, maar dat waren andere cliënten ook en sinds ze zeven jaar geleden bij Samson Group was begonnen, was het nog nooit mislukt om een klant binnen te halen. Ondanks het gemis van koffie en de stekende pijn in haar maag, was haar presentatie onberispelijk. Ze kwam bij de laatste dia aan. ‘Ik wil met genoeg de vragen beantwoorden die u misschien op dit moment hebt.’

Er viel een stilte. Meneer Hoffmans pokerface werd gefronst en Crystal begon aan zichzelf te twijfelen. Maar haar glimlach bleef op zijn plaats.

‘Ik heb inderdaad één vraag.’ Meneer Hoffman zette zijn vingertoppen tegen elkaar op de vergadertafel. Zijn blik boorde een gat in Crystals zelfvertrouwen.

Sterk zijn. Houd je flink. Laat hem niet zien dat je zweet. ‘Ja, gaat uw gang.’

‘Waar hebben jullie die intelligente jonge architect verstopt waar ik zo veel over heb gehoord?’

Bedoelde hij Meredith, een andere juniorarchitect die ook toevallig haar belangrijkste concurrent was voor de promotie? ‘Het spijt me. Ik begrijp –’

‘Die presentatie. Dat was iets wat ik van een student verwacht.’ Elk woord boorde een nieuw gat in Crystals façade van zelfvertrouwen.

Haar maag verkrampte van de pijn en ze klemde haar tanden op elkaar. ‘Het spijt me dat het niet was wat u zocht.’

Tony zag haar grimas en redde haar. ‘Als een van onze meest getalenteerde juniorarchitecten komt Crystal de laatste tijd om in het werk. Ze doet het werk van iemand met twee keer zo veel ervaring. Misschien hebben we haar niet de steun gegeven die ze nodig heeft om uw project recht te doen. Wilt u overwegen ons nog een week te geven om een aantrekkelijker voorstel in elkaar te zetten?’

‘Ik dacht het niet.’ Meneer Hoffman stond op en zijn twee strak kijkende collega’s volgden zijn voorbeeld. ‘Mevrouw Ballinger, ik had gehoord dat u een van de meest creatieve geesten in het bedrijf was, uw collega’s lichtjaren vooruit.’ Hij gooide haar voorstel vol afkeer op het bureau. ‘Dat heb ik verkeerd gehoord. Goedendag.’ Hij draaide zich om en verliet de vergaderzaal, terwijl zijn collega’s hem haastig volgden.

Crystal zonk neer in een stoel. Ze keek op naar Tony, die fronste. ‘Het spijt me.’

Tony zette zijn bril af en voelde aan het montuur. ‘Mij ook.’ Hij tikte met de rand van zijn bril tegen de eikenhouten tafel. ‘Hij heeft gelijk. Het was niet je beste werk.’

Dat wist ze diep vanbinnen wel. ‘Ik heb keihard gewerkt om het goed te krijgen. Het is alleen...’

Crystal zweeg. Ze kon haar baas niet vertellen dat ze geen ideeën meer had. Dat ze, hoe ze ook haar best deed, geen greintje inspiratie kon vinden om haar leven te redden. Grote architecten doofden niet uit na slechts zeven jaar in het vak. Na twintig jaar, misschien. Maar zeven?

Ze moest gewoon harder haar best doen. Een nieuw plan maken. Zichzelf eraan herinneren dat ze haar lot zelf in de hand had.

Dat had in het verleden altijd gewerkt. En het moest nu ook werken.